

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka v právní věci

žalobce: **TOMI - písek s.r.o.**
sídlem Cukrovarská 34, 190 00 Praha
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Uherkem
sídlem Jandova 8, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Státní pozemkový úřad**
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2020, č. j. SPU 238494/2020, sp. zn. SP4169/2020-202001

takto:

- I. Rozhodnutí Státního pozemkového úřadu ze dne 7. 8. 2020, č. j. SPU 238494/2020, sp. zn. SP4169/2020-202001, **se ruší** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení částku 24 456 Kč, a to k rukám žalobcova advokáta Mgr. Tomáše Uherka do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Zlínský kraj, Pobočky Uherské Hradiště (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 2. 2020, č. j. SPU 024238/2020. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 11 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“) schválil návrh komplexních pozemkových úprav v k. ú. Uherský Ostroh.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobce v první řadě uvádí, že na pozemcích, které byly předmětem komplexních pozemkových úprav má stanoven dobývací prostor. Pozemkové úpravy jsou přitom v rozporu s veřejným zájmem na tom, aby nerostné bohatství státu bylo využíváno v nejvyšší možné míře, v tomto případě tím, že rozložení pozemků, určených pro těžbu výhradního ložiska nerostů v ploše dobývacího prostoru, nebude v podobě, která by znemožňovala nebo podstatně ztěžovala jejich hospodárné využití. Ve svém důsledku tak nebyl dodržen účel pozemkových úprav, kterým je vytvoření podmínek pro racionální hospodaření s pozemky. Stejně tak není komplexními pozemkovými úpravami dodržena povinnost zajistit podmínky pro zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu a zvýšení ekologické stability krajiny.
4. Žalobce namítá, že do plochy dobývacího prostoru byly vloženy dlouhé a úzké pozemky, které jsou ornou půdou, přitom kvůli jejich tvaru je prakticky nemožné je obhospodařovat. Naproti tomu je umístěním těchto pozemků zasaženo do veřejného zájmu na efektivní těžbě nerostného bohatství. Tyto podlouhlé a úzké pozemky jsou přitom ve vlastnictví velkého množství spoluvlastníků, z nichž někteří ani nepobývají v České republice, proto nelze očekávat efektivní komunikaci spoluvlastníků o jejich dalším používání či prodeji.
5. Žalobce dále nesouhlasí s rozštěpením jeho pozemků v předmětné oblasti do dvou samostatných pozemků, které jsou od sebe opět odděleny dlouhým a velmi úzkým pruhem vloženého pozemku, jímž některé zemědělské stroje z důvodu jejich šířky ani neprojedou. Dle žalobce nemůže obstát ani vysvětlení, že pozemek byl vložen do stávající plochy z důvodu zajištění přístupu ostatních vlastníků k jejich pozemkům. V první řadě tím totiž není vysvětleno kolmé dotažení tohoto pozemku až k hranici pozemků žalobce, zároveň je pozemek, jehož vložení mělo dojít ke zpřístupnění pozemků ostatním vlastníkům, zoraným polem, a fakticky ani právně žádnou komunikací není, a takto „zpřístupňované pozemky“ jsou ve vlastnictví jiných osob než „zpřístupňující pozemek“. Argumentace, že zpřístupňující pozemek je ve vlastnictví města Uherský Ostroh je irelevantní, neboť to samo o sobě neznamená, že jej může každý volně využívat. Dále byla mezi rozštěpené pozemky žalobce vložena řada dalších pozemků, které jsou opět umístěny nevhodně. Žalobce přitom v rámci pozemkových úprav navrhoval umístit tyto pozemky, vložené mezi žalobcovy rozštěpené pozemky, jiným způsobem, např. k okraji silnice.
6. Žalovaný dále dle žalobce pochybil v řízení o komplexních pozemkových úpravách tím, že nevypořádal spoluvlastnictví u pozemků, které spadají do komplexních pozemkových

úprav, jejichž spoluvlastníkem je i žalobce, ačkoliv to žalobce v řízení navrhoval. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je v tomto ohledu k části nevypořádaných spoluvlastnictví k pozemkům nezákonné, neboť tvrzení, že spoluvlastníci nemají v obvodu pozemkových úprav jiný pozemek a jejich spoluvlastnické podíly neumožňují vytvoření pozemků racionálního tvaru ani velikosti, není pravdivé, k části pak nepřezkoumatelné, neboť v souvislosti s vypořádáním spoluvlastnictví k těmto pozemkům neuvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí nic. Pouze obecně uvádí žalovaný, že na vypořádání spoluvlastnictví v rámci komplexních pozemkových úprav není právní nárok, a že komplexní pozemkové úpravy nejsou prostředkem vypořádání majetkoprávních vztahů v rovině občanskoprávní.

7. Konečně se žalobce vyhrazuje proti tvrzení žalovaného, že návrh komplexních pozemkových úprav je autorským dílem, a že do této části projektu žalovaný nezasahuje, protože se jedná o výsledek dlouhodobého vyjednávání konečné varianty návrhu a jeho výsledek nelze posoudit podle žádného obecně platného právního předpisu. Přistoupením na takovou argumentaci by totiž činnost žalovaného jako orgánu pro přezkum schválení pozemkových úprav zcela ztrácela smysl.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření s ohledem na povahu žalobních námitek, které jsou v podstatě shodné s námitkami žalobce v odvolacím řízení, k žalobním námitkám odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pouze zdůraznil, že v rámci komplexních pozemkových úprav v katastrálním území Uherský Ostroh byl návrh nového uspořádání pozemků odsouhlasen stanoveným podílem vlastníků pozemků, které byly předmětem komplexních pozemkových úprav, a v rámci komplexních pozemkových úprav byly taktéž dodrženy požadavky na přiměřenost nových pozemků žalobce jak do výměry, tak do ceny a vzdálenosti.

IV. Předchozí soudní řízení

9. Krajský soud v Brně již o věci jednou meritorně rozhodl, a to rozsudkem ze dne 15. 12. 2021, č. j. 29 A 165/2020-74, kterým podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
10. Nejvyšší správní soud nicméně ke kasační stížnosti žalobce citovaný rozsudek krajského soudu č. j. 29 A 165/2020-74 zrušil rozsudkem ze dne 20. 3. 2024, č. j. 3 As 25/2022-34 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud vytkl krajskému soudu, že krajský soud sice na situaci žalobce správně aplikoval § 3 odst. 3 věta první zákona o pozemkových úpravách, neprovedl však ani jeho výklad, ani důsledně nezkoumal podmínky týkající se naplnění dané normy. V prvé řadě se krajský soud nezabýval otázkou, zda se na pozemku skutečně nachází výhradní ložisko nevyhrazeného nerostu a zda byl opravdu k těžbě tohoto ložiska stanoven dobývací prostor. Dále krajský soud po použití § 3 odst. 3 věty první zákona o pozemkových úpravách opomenul pečlivě prověřit, zda žalobce a příslušný správní úřad udělili souhlas s tím, aby se pozemky žalobce řešily v rámci pozemkových úprav.

V. Posouzení věci soudem

11. Krajský soud opětovně přezkoumal, za splnění podmínek bez nařízení jednání (§ 51 s. ř. s.), v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a vázán závazným právním názorem

Nejvyššího správního soudu vysloveném v citovaném rozsudku č. j. 3 As 25/2022-34 napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).

12. Podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasná polemika žalobce se závěry žalovaného, že komplexní pozemkové úpravy v katastrálním území Uherský Ostroh, k jejichž schválení došlo rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, byly v souladu se zákonnými požadavky.
13. Podle § 2 zákona o pozemkových úpravách se pozemkovými úpravami ve veřejném zájmu prostorově a funkčně uspořádávají pozemky, scelují se nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost a využití pozemků a vyrovnání jejich hranic tak, aby se vytvořily podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy. V těchto souvislostech se k nim uspořádávají vlastnická práva a s nimi související věcná břemena. Současně se jimi zajišťují podmínky pro zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu, vodní hospodářství a zvýšení ekologické stability krajiny. Výsledky pozemkových úprav slouží pro obnovu katastrálního operátu a jako nezbytný podklad pro územní plánování.
14. Podle § 3 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách jsou předmětem pozemkových úprav všechny pozemky v obvodu pozemkových úprav bez ohledu na dosavadní způsob využívání a existující vlastnické a užívací vztahy k nim. Podle § 3 odst. 3 věta první zákona o pozemkových úpravách *„[p]ozemky určené pro těžbu vyhrazených nerostů na základě stanoveného dobývacího prostoru, pozemky určené pro obranu státu, pozemky zastavěné stavbou ve vlastnictví státu, pozemky vodních toků a pozemky chráněné podle zvláštních předpisů lze řešit v pozemkových úpravách (§ 2) jen se souhlasem jejich vlastníka a příslušného správního úřadu.“*
15. Podle § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách rozhodne pozemkový úřad o schválení návrhu pozemkových úprav tehdy, pokud s ním souhlasí vlastníci alespoň 60 % výměry pozemků, které jsou řešeny ve smyslu § 2 v pozemkových úpravách. Váha hlasu podílového spoluvlastníka odpovídá jeho podílu na celkové výměře pozemků.
16. Podle § 10 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách navrhne pozemkový úřad vlastníkům pozemků nové pozemky tak, aby odpovídaly jejich původním pozemkům přiměřeně cenou, výměrou, vzdáleností a podle možností i druhem pozemku. Porovnání ceny, výměry a vzdálenosti navrhovaných pozemků s původními pozemky se provádí celkem za všechny pozemky vlastníka řešené v pozemkových úpravách.
17. Podle § 10 odst. 2 zákona o pozemkových úpravách je cena přiměřená, pokud není ve srovnání s původní cenou vyšší nebo nižší o více než 4 %. Překročení kritéria ve prospěch vlastníka je možné jen za předpokladu, že vlastník souhlasí s uhrazením rozdílu ceny přesahující toto kritérium; k přijetí částky, stanovení její výše a lhůty k zaplacení je příslušný pozemkový úřad. Podle § 10 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách jsou nově navrhované pozemky v přiměřené výměře, pokud rozdíl výměry původních a navrhovaných pozemků nepřesahuje 10 % výměry původních pozemků. A podle odst. 4 téhož ustanovení jsou nově navrhované pozemky v přiměřené vzdálenosti, pokud rozdíl ve vzdálenosti původních a navrhovaných pozemků není vyšší nebo nižší než 20 %. Vzdálenost se stanoví jako vážený aritmetický průměr vzdáleností jednotlivých pozemků měřených vzdušnou čarou od původní zemědělské usedlosti. Podle odst. 5 téhož ustanovení lze provést snížení nebo zvýšení ceny, výměry a vzdálenosti nově navrhovaných pozemků oproti původním pozemkům nad rámec stanovených kritérií přiměřenosti jen se souhlasem vlastníka.

18. Krajský soud považuje za podstatné především poukázat na vlastní smysl a účel řízení o pozemkových úpravách, jakožto zvláštního druhu řízení s mnohdy velkým počtem účastníků. Ustanovení § 2 zákona o pozemkových úpravách hovoří o pozemkových úpravách jako o procesu, jímž se uspořádávají vlastnická práva k pozemkům a s nimi související věcná břemena, pozemky se jimi prostorově a funkčně upravují, scelují nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost pozemků a vyrovnání jejich hranic. Současně se jimi vytvářejí podmínky k racionálnímu hospodaření, k ochraně a zúrodnění půdního fondu, zvelebení krajiny a zvýšení její ekologické stability. Z vlastního vymezení cíle a účelu pozemkových úprav plyne celková náročnost tohoto procesu, projevující se např. v tom, že se neaplikují lhůty podle správního řádu, jeho náklady platí stát atd. Posouzení, zda bylo skutečně dosaženo cílů a účelu pozemkových úprav, přitom nespadá jen do sféry jednotlivých účastníků, nýbrž celé společnosti, což se projevuje i existencí veřejného zájmu na provádění pozemkových úprav (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2009, č. j. 6 A 185/2002-86, rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).
19. K otázce veřejného zájmu a omezení vlastnického práva v souvislosti s pozemkovými úpravami konstatoval Ústavní soud již v nálezu ze dne 27. 5. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 34/97 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), že pozemkové úpravy nelze ztotožnit s pojmem vyvlastnění; ve své podstatě se totiž jedná o hromadnou dobrovolnou směnu dotčených pozemků. Dále nicméně uvedl, že se jedná o natolik intenzivní zásah do stávajících vlastnických vztahů k nemovitostem, že je při jeho realizaci nutno uplatňovat ústavní kautely vyplývající z čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, které připouštějí vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva pouze ve veřejném zájmu, na základě explicitního zákonného zmocnění a za odpovídající náhradu. Ústavní soud konstatoval, že „čl. 11 Listiny na ústavně právní úrovni zaručuje vlastnické právo, tj. právně zabezpečuje, že každý může být vlastníkem a nikdo ve svém vlastnictví nesmí být diskriminován ve vztahu k jiným vlastníkům, jak již Ústavní soud konstatoval v usnesení ve věci sp. zn. II. ÚS 249/95. Tento princip napadená ustanovení [starého zákona České národní rady č. 284/1991 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech – pozn. Nejvyššího správního soudu] neporušují. Čl. 11 odst. 1 totiž neobsahuje generální klauzuli omezení vlastnického práva zákonem, proto na něj navazují další odstavce reglementující taxativně možnosti omezení. Mezi ně patří podmínky pro vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva (čl. 11 odst. 4). Z výše formulovaných důvodů nelze přisvědčit návrhovatelům, že zásahy do vlastnického práva postrádají veřejný zájem. Naopak důsledky dlouhodobě neřešených vztahů a jejich poměrně vysoká četnost neumožňují dokončení pozemkových úprav. Přitom je nepochybně evidentní, že pozemkové úpravy jsou determinovány souborem veřejných zájmů, z nichž je dominujícím zájem na dalším rozvoji zemědělské výroby při respektování odůvodněných ekologických požadavků.“ Z této judikatury vychází také rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, viz např. rozsudek ze dne 16. 6. 2010, č. j. 9 As 31/2010-117, či rozsudek ze dne 21. 3. 2007, č. j. 5 A 27/2002-86.
20. Z vlastního procesu schvalování návrhu pozemkových úprav plyne, že podle § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách je rozhodující souhlas s navrženými pozemkovými úpravami ze strany vlastníků, kteří představují alespoň 60 % výměry půdy dotčené pozemkovou úpravou. Nejvyšší správní soud podotýká, že za těchto podmínek jsou i nesouhlasící vlastníci povinni respektovat názor většiny. V rozsudku ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 As 190/2016-49, Nejvyšší správní soud stanovil, že „vlastníkům v menšině tak nezbyvá než provedení pozemkových úprav respektovat. To jednak proto, že souhlas dali vlastníci

představující požadovanou většinu výměry zahrnutých pozemků, ale jednak také s ohledem na veřejný zájem na provedení pozemkových úprav. Především však také proto, že by podle požadavků přiměřenosti, vyjádřených v § 10 zákona o pozemkových úpravách, neměli být zasaženi na svých právech podstatným způsobem, neboť i v jejich prospěch byly pozemkové úpravy plánovány a provedeny. I těmto vlastníkům má realizace pozemkových úprav přinést užitek, byť sami se mohou cítit poškozeni a znevýhodněni. Podmínky k racionálnímu hospodaření je třeba též posuzovat nejen z hlediska jednotlivých vlastníků, ale též vzhledem k celku a ke všem vlastníkům.“

21. Krajský soud tak vychází z ustálené judikatury správních soudů, podle které není smyslem pozemkových úprav vyhovět všem dílčím požadavkům jednotlivých vlastníků pozemků v dotčeném území, nýbrž přijmout, pokud možno optimální řešení odpovídající cíli vyjádřenému v § 2 zákona o pozemkových úpravách. Co je optimálním řešením, ale nepřísluší správním soudům posuzovat. Předmětem přezkumu rozhodnutí o pozemkových úpravách může být pouze posouzení, zda byl výsledek uspořádání pozemků v dotčeném území dosažen postupem stanoveným zákonem a zda ve vztahu k jednotlivým vlastníkům byla dodržena zákonná kritéria vyjádřená v § 10 zákona o pozemkových úpravách. Nesouhlas některých vlastníků nepodložený konkrétním porušením zákonných požadavků, nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a nemůže vést k jeho zrušení správním soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2009, č. j. 7 As 26/2007-278, shodně rozsudky téhož soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 4 As 28/2007-137, ze dne 16. 6. 2010, č. j. 9 As 31/2010-117, ze dne 12. 1. 2011, č. j. 1 As 99/2010-79, či ze dne 15. 6. 2016, č. j. 6 As 28/2016-54).
22. Prizmatem výše uvedeného a s ohledem na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu v citovaném rozsudku č. j. 3 As 25/2022-34 proto krajský soud přistoupil k přezkumu toho, zda schválení pozemkových úprav předcházelo splnění zákonných požadavků a podmínek, stanovených zákonem o pozemkových úpravách, a dospěl k závěru, že došlo ke splnění podmínek pro schválení komplexních pozemkových úprav v katastrálním území Uherský Ostroh a nedošlo k porušení požadavků na přiměřenost pozemkových úprav.
23. Ze správního spisu vyplývá, že návrh pozemkových úprav, do něhož bylo zahrnuto celkem 394,58 ha plochy pozemků v katastrálním území Uherský Ostroh, odsouhlasili vlastníci 89,55 % výměry řešených pozemků ve smyslu § 2 zákona o pozemkových úpravách. Jedná se přitom o výrazně vyšší míru souhlasu, než jakou vyžaduje § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách pro možnost schválení komplexních pozemkových úprav, dle něhož je hranice nezbytného souhlasu stanovena na 60 %. Zároveň ze správního spisu vyplývá, že u pozemků žalobce došlo při pozemkových úpravách v katastrálním území Uherský Ostroh k rozdílům mezi původním a navrhovaným stavem, který činí:
  - na LV XA (spoluvlastnický podíl ve výši id. 2/3) 0 % ve výměře, 0 % v ceně a +0,3 % ve vzdálenosti,
  - na LV XB (spoluvlastnický podíl ve výši id. 2/4) +5,1 % ve výměře, -3,8 % v ceně a -0,8 % ve vzdálenosti,
  - na LV XC 0 % ve výměře, -0,1 % v ceně a -0,3 % ve vzdálenosti,
  - na LV XD (spoluvlastnický podíl ve výši id. 7/8) 0 % ve výměře, 0 % v ceně a +0,9 % ve vzdálenosti, a

- na LV XE (spoluvlastnický podíl ve výši id. 1/2) 0 % ve výměře, 0 % v ceně a +0,5 % ve vzdálenosti.
24. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 3 As 25/2022-34 zcela jednoznačně krajskému soudu vytkl, že se nezabýval otázkou, zda se na pozemku skutečně nachází výhradní ložisko nevyhrazeného nerostu a zda byl opravdu k těžbě tohoto ložiska stanoven dobývací prostor. *„V tomto směru v odůvodnění napadeného rozsudku absentuje jakákoli úvaha podepřená konkrétními skutkovými zjištěními. Ačkoliv Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že se pravděpodobně na pozemcích stěžovatelky nachází výhradní ložisko štěrkopísku č. B 3012200 a že k jejímu dobývání byl zřejmě pravomocně stanoven dobývací prostor, konkrétní správní akty ve správním spise i odkaz na ně v odůvodnění napadeného rozsudku chybí.“*
25. Za dané situace, kdy i ze strany Nejvyššího správního soudu bylo konstatováno, že ve správním spise absentují podklady či listiny, mající zásadní význam pro posouzení dané věci, zde tedy konkrétně pro posouzení otázky, zda se na pozemku skutečně nachází výhradní ložisko nevyhrazeného nerostu a zda byl opravdu k těžbě tohoto ložiska stanoven dobývací prostor, nelze než dospět k závěru, že žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně svá rozhodnutí zatížily vadou nezákonnosti spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, kdy jejich právní závěry nemají oporu ve správním spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a proto přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
26. V navazujícím řízení tak bude povinností správních orgánů nejen tuto vadu odstranit, ale nadto ve světle takto nově doplněného skutkového stavu se zabývat i dalšími souvisejícími otázkami (námitkami žalobce), především tedy otázky existence souhlasu žalobce a příslušného právního úřadu s tím, aby se pozemky žalobce řešily v rámci pozemkových úprav. K tomu jen krajský soud opětovně zdůrazňuje, že pokud žalobce tvrdí, že odkazy krajského soudu na výše citovanou judikaturu neobstojí, neboť jeho žalobní body směřovaly k tomu, že správní orgány nevytvořily podmínky k racionálnímu hospodaření z hlediska všech vlastníků pozemků v daném místě, Nejvyšší správní soud k tomu v citovaném rozsudku č. j. 3 As 25/2022-34 uvedl, že žalobce pomíjí skutečnost, že návrh předmětných pozemkových úprav odsouhlasili vlastníci 89,55 % výměry řešených pozemků ve smyslu § 2 zákona o pozemkových úpravách.
27. Od posouzení této otázky se pak odvíjí posouzení dalšího významného aspektu nyní projednávané věci, a to otázka zákonnosti věcného řešení pozemkových úprav, jelikož jejich výsledek neměl splňovat podmínky a cíle stanovené v § 2 zákona o pozemkových úpravách.
28. V citovaném rozsudku č. j. 3 As 25/2022-34, ohledně názoru žalobce, podle něhož přítomnost cílů v § 2 zákona o pozemkových úpravách postrádá smysl, pokud je není nutné dodržovat a nelze je soudně přezkoumávat, Nejvyšší správní soud podotkl, že *„správní řízení (vč. řízení o pozemkových úpravách) je ovládáno zásadou legality ve smyslu § 2 odst. 1 s. ř. a správní orgány jsou povinny dodržovat regulativy nastavené právními předpisy, a to i cíle a smysl pozemkových úprav dle § 2 zákona o pozemkových úpravách. Jak je však uvedeno výše, správní soudy nemohou přezkoumávat, zda konkrétní řešení pozemkových úprav je či není dostatečně racionální, neboť nejde o objektivní skutečnost, která by pro správní soudy plynula z právních předpisů. Správní soudy navíc nejsou nadány odborností správních orgánů, aby byly schopny takovou otázku obsahově posoudit. Z toho důvodu je soudní přezkum omezen na splnění jednotlivých zákonných podmínek a konkrétní obsahové řešení ponechává v kompetenci správních orgánů. Pro správní soudy je v tomto směru stěžejní, zda s návrhem pozemkových úprav souhlasí kvalifikovaná většina vlastníků dotčených pozemků ve smyslu § 11 odst. 4 zákona*

o pozemkových úpravách, z čehož lze rozumně dovozovat, že pro tyto vlastníky jsou podmínky stanovené zákonem (vč. požadavku na umožnění racionálního hospodaření) splněny.“

29. K námitce, že vznik pozemků vyplývající z návrhu pozemkových úprav byl nezákonný, a proto i v rozporu s veřejným zájmem na využívání nerostného bohatství, krajský soud odkazuje na odůvodnění citovaného rozsudku č. j. 3 As 25/2022-34 a tam citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž existuje veřejný zájem na řádném využívání nerostného bohatství. Kupříkladu z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 As 65/2012-161, plyne, že *„[v] případě vážení dvou veřejných zájmů, které jsou v kolizi, obdobně jako v případě kolize základních práv, musí správní úřad nejprve řádně určit a individualizovat na konkrétní případ oba veřejné zájmy, které jsou ve hře, a poté porovnat závažnost obou v kolizi stojících veřejných zájmů s tím, že zásah do žádného z obou chráněných veřejných zájmů nesmí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva. Při řešení kolize veřejných zájmů je třeba, aby bylo zachováno maximum z obou kolidujících zájmů, přičemž by mělo být identifikováno jádro a periferie kolidujícího veřejného zájmu a z obou veřejných zájmů, které jsou ve hře, by mělo být zachováno alespoň jejich jádro.“*
30. Krajský soud nicméně není v současné situaci oprávněn posuzovat, zda v případě žalobce je či není vznik konkrétních pozemků v rozporu s veřejným zájmem týkajícím se výhradních ložisek, neboť, jak již bylo výše konstatováno, existence výhradního ložiska ze správního spisu zatím jednoznačně neplyne. Krajský soud k tomu nicméně zdůrazňuje, že je povinností správních orgánů postupovat podle uvedené rozhodovací praxe, všechny veřejné zájmy v daném území řádně identifikovat, porovnat jejich závažnost a při jejich vzájemné kolizi zajistit, aby zásah do jednoho z nich svými negativními důsledky nepřesahoval pozitiva. Jestliže se v daném území nachází výhradní ložisko, ovlivňuje tato skutečnost výrazně poměrování veřejných zájmů, a správní orgány jsou proto povinny jeho existenci vzít v potaz.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud proto na základě výše uvedeného zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a bude tedy na něm, aby zajistil nápravu shora vytčených vad.
32. Pokud jde o náklady řízení, krajský soud rozhodoval komplexně jak o nákladech vzniklých v novém řízení před krajským soudem, tak i o nákladech, které vznikly v původním řízení před zdejším soudem, a též o nákladech, které vznikly v řízení o kasační stížnosti (viz § 110 odst. 3 s. ř. s.). Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhoduje jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008-98).
33. O náhradě nákladů řízení tedy bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.
34. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova zástupce (advokáta) a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava

zastoupení, žaloba, převzetí a příprava zastoupení v řízení o kasační stížnosti, kasační stížnost) a čtyři režijní paušály, a to ve výši $4 \times 3\,100$ Kč a 4×300 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 13 600 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 2 856 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč.

35. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 24 456 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. května 2024

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu